

ממחשבותיו של שריונר, בוגר בית הספר

מה זה בשבילי עמקים תבור?

זה הרבה מעבר לבית ספר. זה לקום ולדעת שתמיד הבוקר ייפתח בארוחה בחד"א, גם אם לא נגיע לבוקר טוב מחנך.

מה זה בשבילי עמקים תבור?

זה ערב פתיחת שנה בצהריים, זה לפנות לי"ב את השבילים, זה לדעת את סיפורי גדעון בעל פה, זה להכיר כל פינה ב"חומי" ולדעת איפה לחתוך בריצה. זה להעריץ את דני וחנה'לה ולדעת ששום קלאבקר לא יחליף את הקלנועית המתפרקת, זה לדעת שאלכס הוא אחד ויחיד גם מבלי להכיר אותו. זה לדעת שגלינה תתרגש בכל פעם שהיא תראה אותך.

מה זה בשבילי עמקים תבור?

זה ערב הוליווד, תחנת שידור, יום שמפ"ו, זה לדעת שפורים (בערב!!!) זה מעל הכל. זה חנוכה (2012 יהיה אש!) בערב. זה להתעכב רבע שעה בדרך לשיעור, כי פיתחת שיחה עם אחד המורים. זה "עין שקד" בריכת הדגים האהובה לזכרו של שקד וינר, זה טורניר בית ספר בקטרגל, זה מגרש מרכזי ומגרש חנייה. זה בית התה, זה להרגיש בבית בפניה של בולק, זה לדעת שיוסי לא יזוז מהכיסא שלו גם אם יתחלפו חמש הנהלות. זה הקולר במרכזי שתמיד תהיה תקועה בו חתיכה של עץ, זה לדעת שאסור לדרוך על הדשא של מזרע ובכל זאת ללכת עליו. זה לדעת שלא שותים בפורים (!!) ובכל זאת להבריח איזה בקבוק פנימה, זה לדעת שהבגדים שאתה עכשיו לובש בתחרות ספורט, לא הוחלפו כבר עשור. זה כרטיס חדר אוכל, זה התה של חנה'לה כל פעם שאתה נפצע, זה להיות שנה שישית בבית ספר ועדיין לא לדעת את מספרי הבניינים. זה לראות את צחי משחק כל שנה במשחק נגד כיתות ט' ולשאול: מי זה לעזאזל? זה לא להגיע לשיעור ולהרגיש לא נעים, כי אתה אוהב את אותו מורה, ואפילו שידעת שזה לא היה במקום, החד"א קרץ יותר.

מה זה בשבילי עמקים תבור?

זה מלי האריס, זה רחל סגלצ'יק, זה איציק סרוגו, זה אריאלה שרוני, זה בולק, זה הילה הררי.

מה זה בשבילי עמקים תבור?

זה האודיטוריום, זה חדרי האומנות, זה נגה והמסע לפולין, זה הקראוונים, זה נבחרת כדורעף, זה השבילים, האנשים.

מה זה בשבילי עמקים תבור?

* זה הרבה מעבר לבית ספר...*